

Què cal fer

És important que els senglars no relacionin la presència de les persones amb una oferta d'aliment fàcil.

- ❌ No doneu mai de menjar als senglars
- ❌ No us apropau als senglars. Malgrat les aparences són animals salvatges d'imprevisibles reaccions.
- ➡ Assegureu-vos que el menjar dels animals domèstics no estigui a l'abast dels senglars
- ➡ Cal que llenceu les bosses d'escombraries dins dels contenidors.
- ➡ Protegiu els petits horts i jardins de l'entrada de grups de senglars. Aquests espais pateixen les destrosses dels animals i, a més, actuen com a reclam i fomenten la freqüentació de senglars prop d'àrees urbanitzades.
- ➡ Conduïu amb més precaució per les vies del Parc per reduir el risc d'atropellament d'animals. Les primeres i últimes hores del dia són el moments de màxim desplaçament dels grups de senglars. I per tant, les hores de més risc d'accident.

Recordeu que, tot i l'estret contacte amb el teixit urbà de l'àrea metropolitana de Barcelona, el Parc de Collserola és un espai natural protegit on viu, entre d'altres animals, una població de senglars amb els quals hem d'aprendre a conviure.

Més informació

Consorci del Parc de Collserola

Centre d'Informació:

Tel. 93 280 35 52

Correu e: cpcollserola@amb.es

Web: www.parcCollserola.net/senglars

Departament de Medi Ambient
de la Generalitat de Catalunya

Web: www.gencat.net/mediamb

Telèfons de contacte:

Serveis Tècnics del Parc de Collserola:
93 280 06 72

Guàrdia Urbana de Barcelona: 092

Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient
Delegació Territorial de Barcelona:
93 567 08 15

Cos d'Agents Rurals: 93 567 42 00

Com conviure amb el senglar a Collserola

Foto: Anna Pla

El senglar és un dels animals més destacats de la fauna salvatge de Collserola.

Si us plau,
no el domesticuís !

Continguts i disseny: Serveis Tècnics del Parc de Collserola

El senglar

El senglar (*Sus scrofa*) és el mamífer més gran de la fauna de Collserola. Al Parc, el pes mitjà dels adults és d'uns 50 kg i els exemplars més grans no solen sobrepassar els 90 kg.

Es tracta d'una espècie omnívora que aprofita gran varietat d'aliments,

Foto: Sean Cahill

especialment els fruits de bosc com els aglans de les alzines i els roures a la tardor. En altres èpoques de l'any menja també herbes i furga el terra per cercar bulbs i arrels o petits invertebrats. De vegades aprofita les plantes conreades.

En anys d'abundància de menjar, les femelles sovint poden tenir tres o quatre cries anomenades ratllons per les característiques ratlles del seu pelatge durant els primers mesos de vida. Els grups més nombrosos solen estar formats per femelles adultes amb les seves cries, mentre que els mascles adults solen ser més solitaris.

A Catalunya, com a molts indrets d'Europa, la població de senglars ha augmentat durant les últimes dècades a causa de profunds canvis en el paisatge rural i agrícola.

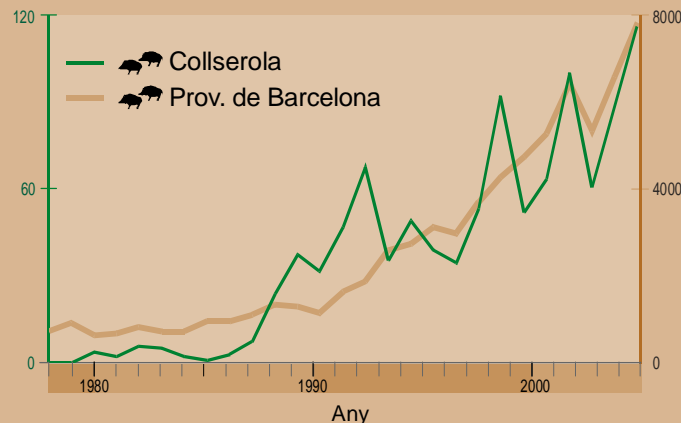
Situació de la població de senglar a Collserola

D'uns anys ençà, la població de senglar a la serra és objecte d'un seguiment sistemàtic que permet conèixer aspectes importants de la seva biologia en un context inusual per a aquesta espècie.

Tot i l'augment general de població que s'observà durant la dècada dels anys noranta, es tracta d'una espècie que pateix fluctuacions en el nombre d'exemplars. Si bé a Collserola s'havia detectat una reducció important en els darrers anys, actualment els nivells de població són comparables als d'altres zones de Catalunya.

Durant la dècada dels anys noranta és van caçar a Collserola una mitjana anual de 50 exemplars

Evolució poblacional del senglar reflectida en el nombre d'exemplars obtinguts en batudes de caça

Problemàtica del senglar a Collserola

L'elevada presència humana a l'entorn de la serra de Collserola fa que els conflictes que potencialment es poden generar entre persones i senglars siguin més freqüents o, si més no, més aparents.

Darrerament una de les principals problemàtiques relacionades amb el senglar és l'augment de la seva presència en espais urbans, produït en molts casos per l'acció continuada de donar-los menjar.

Tot i ser ben intencionada, aquesta pràctica sempre acaba generant conflictes. Els grups de senglars s'habituen a cercar menjar a les zones habitades, provoquen destrosses en parcs i jardins i augmenten sensiblement el risc d'accidents.

Foto: Sean Cahill

Malauradament aquests animals semidomesticats, -- més d'un centenar en els darrers tres anys --, són irrecuperables per a la vida salvatge en el seu propi medi i es tornen vulnerables al furtivisme i als atropellaments, motiu pel qual han de ser capturats i posteriorment sacrificats.

